

[Jørgen Estrup]

Derfor vil jeg gerne stille et spørgsmål, som andre er vejet tilbage for at stille: Hvilke erfaringer har ministeren gjort siden den sidste ændring, og vil ministeren indvi os i, hvilke konklusioner der er draget på det grundlag?

Ministeren skriver i sit forslag, at dette vil have gunstige beskæftigelsesvirkninger. Hvis det er rigtigt, så vil vi også fra radikal side tage positivt imod forslaget. I øjeblikket bør der gøres alt, hvad der kan gøres, for at gavne beskæftigelsen på byggeområdet. Jeg må dog sige, at jeg har mine meget betydelige tvivl om, at disse beskæftigelsesvirkninger kan eftervises.

Sådan som realkreditlen i øjeblikket modtager låneansøgninger, er holdningen den, at hvis debitorerne har alt på det tørre og kan klare sig stort set hvor som helst i systemet, kan de få lån, men hvis de har problemer, kan de ikke få lån. Det, der er sket, er jo, at det ikke længere er pantets værdi som sådan, men debitorernes personlige situation, der spiller en rolle. Derfor tror jeg ikke et øjeblik på, at dette vil have de gunstige virkninger, som ministeren skiltes med.

Det andet, jeg gerne vil anføre, er, at når man nu igen skrider til en ændring af realkreditloven, må man have gjort sig tanker om, hvad holdningen skal være i det øjeblik, hvor vi får den opgangskonjunktur, som vi alle håber på og forventer på et eller andet tidspunkt. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, hvad der sker, hvis vi får en situation, der minder om 1986-87. Kan vi så leve med denne ændring af realkreditloven, eller skal vi have en stramning med øjeblikkelig virkning? Det synes jeg også ministeren skylder os et svar på.

Afslutningsvis kan jeg sige, at vores holdning til dette lovforslag vil afhænge af, om ministeren kan påvise positive beskæftigelsesvirkninger. Hvis der ikke kan påvises positive beskæftigelsesvirkninger, må konklusionen være, at dette kun er et forvirrende element i en politik på realkreditområdet, som er svær at forstå for mange, og det vil skabe administrative problemer for dem, der skal administrere loven, når man ændrer den med så korte mellemrum.

Lysholm Christensen (KRF):

I foråret 1992 medvirkede Kristeligt Folkeparti til første trin i liberalisering af realkredit-

loven. På daværende tidspunkt fandt vi, at det var rigtigt at medvirke til 60 pct.-lånegrænsen. Vi fandt heller ikke, at det var forsvarligt at gå længere end til de 60 pct., da vi var lidt bange for, at det skulle kaste for mange midler ud i privatforbrug.

Nu må vi sige, at efter sommerens erfaring med den långivning, der blev vedtaget i foråret, er vi blevet beroliget, og nu kan vi godt medvirke til, at lånegrænsen bliver sat yderligere op til de 80 pct. Vi er positive over for den hensigt, der ligger bag, nemlig at styrke beskæftigelsen, hindre tvangsauktioner og overflødigge ægtefællehandler.

Vi har et par kritiske bemærkninger til lovforslaget. Vi kan ikke helt forstå, at det skulle være nødvendigt at gå længere, end EF-bestemmelser på området kræver. I spørgsmålet om kontrol med holdingselskaber finder vi, at man strammer den lidt rigeligt i forhold til det, vi nødvendigvis skal gøre i relation til EF.

Endelig er der spørgsmålet om tydeliggørelse af udlånsbestemmelserne. I en situation, hvor der er givet et lån på forkerte vilkår og låntageren skal acceptere, at lånet bliver ombyttet, må det da være rimeligt, at låntageren bliver holdt skadesløs. Det må være realkreditinstitutionen, der skal bære tabet i den forbindelse, for låntageren har jo handlet i god tro. Vi finder, at der på det punkt er en urimelighed, som bør rettes.

Men ellers er vi positive over for lovforslaget.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Må jeg allerførst takke for en generelt positiv holdning til dette lovforslag.

Nogle har efterlyst begrundelsen for, at vi gennemførte en forbedring i foråret og nu igen kommer med en ændring. Jeg vil gerne sige, at jeg igennem de sidste to år har sagt igen og igen, at jeg mener, en trinvis liberalisering er hensigtsmæssig. Det er kolossalt vigtigt, at man i en økonomisk udvikling hele tiden vurderer hvert trin, man har taget, inden man tager det næste.

Jeg synes, der er grund til at sige, at den liberalisering, der skete i foråret, var ganske betydelig og efter nogles opfattelse også af et omfang, som gav anledning til en vis usikkerhed med hensyn til, om det nu også kunne holde.